

Debat | Debatindlæg | Kommuner/ regioner - service & forsyning

Gaderummet er nødvendigt

Dit ansvar som socialborgmester er at stille os muligheder til rådighed og støtte os, når vi tager vores valg, og vi har altså valgt Gaderummet

8. juni 2007

fra Maria Nielsen, Brugere for Gaderummet

Til Mikkel Warming

Jeg er tidligere bruger af gaderummet og medlem af den nystiftede forening Brugere for Gaderummet.

I Information den 26.maj i artiklen om lukningen af Gaderummet så jeg dig udtale, at 'Som kommune skal vi også kunne tage ansvaret...!'

Da jeg var 19 år, løb jeg ind i en mur i mit liv. Jeg var flyttet hjemmefra, boede i et kollektiv, som ikke just var velfungerende, min far var alkoholiker, og min mor havde ikke energi til at passe på mig. Der var nok at gøre med at finde ud af, hvor mange genstande min far havde drukket den pågældende dag. Jeg prøvede at passe den HF, jeg netop var påbegyndt nogle måneder forinden, men uden et ordentligt fundament og et sted, jeg kunne slappe af, var det svært. Jeg blev stresset, begyndte at sove mere, end jeg var vågen, og efter lidt tid begyndte jeg at høre lyde. Dette gjorde mig angst, og jeg søgte hjælp hos min læge. Jeg var bange for, at jeg var ved at blive psykotisk, og følte samtidig, at jeg var godt på vej ned i en depression. Da jeg sad hos min læge, fik jeg en recept på antidepressive piller og en henvisning til en psykiater, til hvem der var en ventetid på to måneder. Jeg var ved at knække. Jeg havde brug for et trygt stædt i mit liv og jeg havde brug for at finde en måde, hvorpå jeg kunne lære at forholde mig til mig selv. At jeg fik en diagnose, gjorde mig endnu mere træt og modløs. Det virkede, som om jeg ikke længere var herre over min egen krop. Jeg følte mig passificeret og sat uden for indflydelse. Når jeg alligevel skulle tage piller, kunne jeg ligeså godt bare opgive kampen på forhånd. De ville måske klare mine problemer for mig, og så slap jeg for at tage stilling til de svære ting. Jeg skulle i hvert fald bare holde den gående i to måneder, så ville jeg komme op til psykiateren, og så kunne jeg tage den derfra.

Mit møde med denne blev dog alt andet end positivt, og da jeg gik ud af døren vidste jeg, at jeg aldrig nogensinde skulle tilbage til ham. Aldrig nogensinde ville jeg befinde mig i sådan en situation igen.

Men hvad skulle jeg så?

Mine problemer var ikke blevet mindre af, at jeg var flygtet fra psykiateren. Min modløshed var ikke forsvundet, og knækket føltes så tæt på, at jeg kunne høre det hviske i mit øre.

Jeg ringede til en god ven, som sagde, at jeg burde kontakte Gaderummet. Efter lange overvejelser gjorde jeg dette. Overvejelserne gik ikke på, hvorvidt jeg havde brug for det eller ej, snarere gik de på, at jeg ikke kunne klare at blive stigmatiseret som syg og negligeret som menneske en gang til.

Fire dage efter mit opkald sad jeg oppe i gaderummet til min første samtale med en psykolog. Der var ro, der var en der lyttede, og det var den dag, jeg begyndte at bevæge mig op mod overfladen igen.

At jeg valgte at stoppe med at tage piller, var det mit eget valg, ligesom det var mit eget valg at komme i Gaderummet igen og igen. Det virkede, og jeg kunne mærke, at en byrde blev lettet fra mine skuldre, og at nogle af knuderne i min mave begyndte at blive løst op. Gaderummets rolle var ikke at fortælle mig hvad jeg skulle gøre, men at støtte mig, når jeg tog et valg for mit liv.

Det er det, der er essentielt.

Gaderummet er ikke tvang. Gaderummet er et sted, man selv vælger at søge hen, når man har brug for støtte og hjælp. Gaderummet er det første skridt på vejen til at begynde at tage ansvar for sit eget liv, og det sker på vores præmisser for vores liv!

Gaderummet er ikke kun 30 hjemløse mennesker, for hvem slippet mellem det eksisterende Gaderum og kommunens knap så alternative alternativ, skal mindskes så meget som muligt. Omkring Gaderummet eksisterer der et kæmpe netværk af mennesker, der alle har eller har haft de samme behov som jeg; et kæmpe netværk som ikke kunne have undværet de ting, som Gaderummet gør, er og kan, i sit liv.

Mikkel, min appel til dig er derfor, at du lader os tage ansvar for vores liv. Den mulighed giver du os bedst ved at holde op med at tro, at vores liv er dit ansvar. Det er det ikke. Vores liv er vores ansvar. Dit ansvar, Mikkel, er at forvalte kommunens økonomi ud fra det mandat, du har fået af os. Dit ansvar som socialborgmester er at stille os muligheder til rådighed og støtte os, når vi tager vores valg, og vi har altså valgt Gaderummet.